

מסורת הש"ס

יְצִיאֹת הַסֵּנִי. הַיָּלֹאֹת שֶׁמֵּרְשָׁו (לְרֹשֶׁת הָאֲמֹרִית לְשֶׁנִּי וְנִמְנֵי) מִפְּרֵשׁ דִּלְכָּנֹת נִמְי קֹרִי יְצִיאֹת הַיָּלֹאֹל וּמוֹצֵא מֵרֹשָׁו (לְרֹשֶׁת: שֶׁהֵיטָן אֲרֻבַּת בְּנֵי־לֹאֲוִן הָעֹמֵדִים בְּפִנֵּי שִׁמִּישׁ מִן הַדְּוָרָה הַיָּלֹאֹל וְהַנֶּסֶח לְדִבְעָה וְכִי הַדְּוָרָה וְלֹאֲוִן וְכִי: בְּרִשְׁיָה נִפְחָל לִי

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים כו'. גמ' תנן התם בתחילת שבתות, שבתות שתיים שהן ארבע.

(ב) השבת שמים שהן ארבע כפנים
 שהן ארבע כחוצ' כצד העני עומד כחוצ'
 הבית כפנים *פשט העני את ידו
 ונתן לתוך ידו של בעל הבית או
 מתוכו והוציא העני חייב ובעל
 פטור: פשט בעל הבית את ידו לחוצ'
 לתוך ידו של עני או שנמל מתוכו ו
 בעל הבית חייב והעני פטור: פשט
 את ידו לפנים ונמל בעל הבית מתוכו
 שנתן לחוכה והוציא שניהם פטורין (ג)
 בעל הבית את ידו לחוצ' ונמל העני מ
 או שנתן לחוכה והכניס שניהם פ
 זמ' (ד) תנן התם שבועות שמים שהן
 דיעו

בפנים: פשוט שנים אח"כ. דעבד ליה עקירה וטול בע"ה מחבורה והנחה בפנים ועבד ליה בעל הבית הנחה: או שנקל לתוכה. דעבד ליה בעל הבית עקירה והוציא העני והניח: שנים עשורין. שלא עשה האחד מלאכה שלמים אצל אחרין לעשות כן כלהלכה שמה יצוא לן אחד ואחד לעשות מלאכה שלמים בשבת הרי שמים מדבריהם אחת לעני בחזק ואחת לנע"ה בפנים. וא"כ שנים הן לכל אחד ואחד עקירה לעני ועקירה לנע"ה הנחה לעני והנחה לנע"ה לקמן) מפרך לן ומתני: דלא חשיבי אלא עקירות שמים הן חתלה ממלאכה ואיכא למימר שמה יגמוריה שמים. בתקנת שמינוע: שמינוע שמים. שמינוע שמים דכיווי להרע או להטיב שמים הן להחמיץ עליהן קרבן עולה ויורד האמור (ויקרא) ה' דנפקין מזהרע או להטיב המשמע להפא חזק ולכל אש לאכל: שם ארבע. הן לרצות עוד שמים מרובי הכחוש לכל אש וינעו האדם (ספ) לרצות לשעבר כחלו וכל אש לא אכלתי ואכל:

לעבטן אלעקטן נאךדער געמאר דיקא נמי דקחני יצואת ומקפדנה
 תימיה לר"י אמאי זכרן נחתני מרחי דעני ודבעה"ז וכן זכרם שבעות
 תימיה מה לי עני מה לי עשיר ודקחני לאשבעני משום
 ממרה"י לר"י ולא הוה גמרינן הולאה דעני מבעה"ז ולא בעה"ז
 לקמן דף י"ט וס"ט מוסבא העם מביאי ונכסיק דעיובין (דף י"ז) נפ
 פירשמי וייעני מוסבא דמלכא געויה יוא איטערין מרווייהו חד ל
 במשכן אלא אבות בלדו ובתולדות הולאה עני יסוף במשכן דקחני
 פפטור היו עשיהן בדיוטא אחת הורק פטור והמושע חייב שכן
 ברה"י מגן ודיקא לאשכחיהו במשכן עד דמסיק כל ד"א ברה"י
 אלא מ' וחקי אחת וגבי הכנסה נמי מארזין וכן במה שומנין (לקמן
 ד"ה יא"א) אמאי דיו הכנסה הוה במשכן מ' זכר' וכן לקמן שומנין וכן
 ברה"י משמע דלא הוה משמחל בה במשכן הוה ויחא ליה אמאי דהסם
 הפלו קרשים כו' היינו הכנסה דעני דמקטתא בקרקע היו שוממים
 לנמיחא הכנסה הוה במשכן וז"ל דמחא ליה אידי דבעי למיחא הס' הס'
 ביהוה איטערין למיחא שבעה במשכן משום דקחני ביהוה בנתיבא
 הולאה שוממי היינו מחייב סוף מלכות דרומות למלכא מנורה א
 המשכן הוה דרשני למילתא אחריתי: **שבעות** שהם שהן ארבי
 בקרבא להרע ולא להטיב דהיינו להבא שכן ד' אכלמי ולא אכלמי דלא
 זכרני ישמעאל ולא הוה זכרן לאוקומי במרי תנאי משום דמתי' דלא
 קתמי שמים שכן שמויה (ואוכל ולא אורכל) אכלמי ולא אכלמי אורוק
 ששטיי שוה אלא דבר ויחלושו ור' יתחק חיקר דלא נקט אלא אכלמי
 אורוק דמורה ר"י לא חס למיחא ויחאי' וגבי שבת אחרי קמי' ש
 היחיד דרך רה"י דסיב דמלך לקמן (דף י"ז) חורק מרשות היחיד
 הולאה שוה מרשות רה"י לרה"י לאפוקי מושע ומעביר שוה מרשה"י
 הולאה שוה מרשה"י לרה"י לאפוקי מושע ומעביר שוה מרשה"י

בגון לא יאח החיים במחטו סמוך
לחשיכה אין שורין דיו וסמנין ואין זולין
בשר ואח"כ במה מדליקין וזכרה ובמה
טומינן עם דברים הנוהגים עם חשיכה
ואח"כ במה בזהמה ובמה אשה יואה
דברים הנוהגים בשבת עלמה ושוב אבות
מלאכות של שבת ודרך התנא לשנות
כסדר זה כמו שמנינו בפסחים דמחמיל
בזיל י"ד ושוב ב"ד ושוב בשמיטת
פסחים שהוא בין הערבים ואח"כ
שנה מאכילת פסחים שהוא בזילת וכן
ביומא דמחמיל דו' ימי קוד' יה"כ ואח"כ
ביומא דאח"כ כל ימי ואח"כ הולא
חנינא ליה לאקדומי משום דמחשנה
וזו שמעין כמה דברים הולאה והכנה
דעני ועשר ודעני עקירה והנהגה
וסעם עשאוה פטורין ודיו של אדם
חשונה בן ד' ידיו של אדם אינה
לא כרה"י ולא כרה"ז ור"מ מפרש
דכח"כ הוה רגיל הש"ס לשנות מחילה
ובן במס' ב"ק דף (ג.) הוה הכור
המכנה והאבנר ולא ינקט כסדר
הפרשה וכן מפרש כ"ה ה"ל ג"י ד' כ"ח
לחזות בפרק הראוה (בבבס דף ע'
ל"ה וכן הש"ס) כסדר המצוות ועוד

מפרש ר"מ דפחה ביציאות משום דנשי למימר לא יאז החיטש במחשו
אכ"ג דלא שנה המלך משום אין טמנין לים לטובא ולא המצטר
משום כזה עומנין הולאה הורק' לשנת טפי מוסי' דמלאכה גרועה
אזא כמו שאפרש: **יציאות**. הוצאות הולא ליה למעני' אלא
נקט יציאות לישא דקרא אל יאז איש ממקומו (שמות טו) ודרשין
מינה (עירובין דף יז:) הולאה אל יאז עם הכלי לנקט המן:
ותיהם שהן ארבע בפנים: כ' גרלה כמו שמפרש רש"י לפני
דמבנים היינו לנעשה"ב העומד בפנים ובחור היינו לפני
העומד בחור שמים הולאות הבגשות דחיוץ שכן ד' הולאות הבגשות
דפטור ובשנועות (פ) פרש"י בפנים היינו הכנסות פנים שנים דחיוץ
דעמי ודעשר ושנים דפטור ובחור היינו המאמץ שפי' גרלה
מדפירש מילי דעמי ומילי דעשר לחוד משמע כפי שפירש אלא
לפי' דאזא אל היה לו לגרש הולאות הבגשות יחד ומיחש שמאל פי' שהיה
נצרך להאריך אס היה לו לפרש הולאות לבד (ו) והבגשות' לבד) מ"מ אין גרלה
קום לאלתר ולא דייק מדקמנין בפנים: **פשוט** בעה"ב את ידו ב'ו'
מפרש במגלה (ד. ג. וס) שמים דעמי ודעכל הכית מה שיה' לקרבו
הולאה מלאכה גרועה אי דמה לי מולאה מרה"י לר"ד' מ"ן לי מולאי
עמי ומדע מדאיתערך מיי קרלי בחולא דגרפאק' לן גריש הורוק
לן מקרא אחרינא דדרשין אל יאז איש ממקומו אל יוציא יוהתם
יחד לעשרי' סוכן בכל מולות דלמות מאלתם לא חישין שיהא
הורוק (ד. וס) שמי גוזזמולות וז' כנגד וז' מושעי הורוק מו' וז'
העדות לויש שמי הורוק (ג. וס) נמי עמי הורוק ד' אמות
במא גמירי ולא וכל אלני מולדה דהולאה עיניה ולא אבות שאין אבות
הס העלו קרשים מקרקע לעגלה אף אהם אל מבטיו מרה"י'
(ו) לפורש דסבאך הולא הם לי אפוקי הם לי עיולי דהורוק ד' אמות
לא סבאך יאז איתערך סבאך להנסע דבע"כ' סלא הולא מבטן סבאך
הר"ד וחס תאמר כיון דליאב סבאך אחאי איתערך בנמה עומנין
דו קרשים מעגלה ואחס אל מולאי' ב'ו' אכ"ג' דהולאה נפקא לן מקרא
לייבן אלא עמ מלאכה שביאז בה היתה מבטן קרא ואס אל מולא
פ' שלא היה מבטן כמו בחולא והא דאשמך קרא לשנת מלאכה
גריש שנועות (ד. ג. וס) מפרש שמים אולב וז' אולב דמבי' בדיא
מדדשא והא דלא מפר' שהן ד' אורוק ולא אורוק והוא אחאי כולה
ג. ודף יט:) מן בדיא שכן ד' אכלתי ולא אכלתי ואי' אחאי לא
לא אורוק ורקתי וז' ורקתי וגרלה דלכך פירש רש"י גריש שנועות
לא אכלתי משום דפליג ר' יסעמאל והו' כרומא עמי אכל אורוק ולא
שן ד' ומו' לא ליחני מו' מושעי ומעביר מרשות היחיד לרשות
רשות הרבים ומרה"י לרה"י וי"ל דלא קמי' אלא הכנסה לטרידמא
ה"ו' וחרקה נמי לא דמיא להולאה שזה בחולא ציד וזה חרקה: